

Μισανθρωπική Αριθμητική

Μήνες τώρα κυβέρνηση και τρόικα προσπαθούν να τα βρουν στα νούμερα τα οποία, αθροιζόμενα, θα τους δώσουν ένα άθροισμα Χ δις – το ποσόν το οποίο πρέπει να αφαιρεθεί από το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού τα επόμενα χρόνια (δύο ή τέσσερα στην περίπτωση της «επιμήκυνσης») ώστε να παραχθεί αρκετό (πρωτογενές) πλεόνασμα από το οποίο να πάρουν πίσω τα χρήματά τους οι δανειστές μας (πρώτα η τρόικα, που αποπληρώνεται ήδη, και κατόπιν οι ιδιώτες δανειστές των οποίων τα νέα, κουρεμένα ομόλογα, που τους έδωσε το δημόσιο φέτος στο πλαίσιο του PSI, θα αρχίσουν να «ωριμάζουν» μετά το 2020).

Αυτός είναι ο σκοπός: η αποπληρωμή των δανειστών. Ας δούμε τώρα γιατί κάποιοι εξ ημών πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει καμία περίπτωση να επιτευχθεί. Το ποσόν αυτό, τα Χ δις (που σήμερα υπολογίζονται μεταξύ 14 και 16,5 δις), πρέπει να προκύψουν ως ένα άθροισμα δύο αριθμών: μείωση δαπανών, έστω Δ, και αύξηση εσόδων, έστω Ε. ($\Delta + E = X$, σε όρους απλής εξίσωσης.) Το ένα από αυτά τα δύο νούμερα, το Δ, είναι στην διακριτική ευχέρεια κάθε κυβέρνησης να το μειώσει όσο θέλει, με μοναδικό (πλην σοβαρό) περιορισμό το λεγόμενο πολιτικό κόστος. (Αν π.χ. απολύσει το 80% των δημοσίων υπαλλήλων, το Δ μεγαλώνει θεαματικά.) Το δεύτερο νούμερο, το Ε, επιρρεάζεται από την κυβέρνηση (π.χ. με την πάταξη της φοροδιαφυγής) αλλά, στον μεγαλύτερο βαθμό, εξαρτάται από τον κύκλο εργασιών της οικονομίας, την οικονομική δραστηριότητα, το ΑΕΠ της χώρας.

Συνεπώς, όπως πλέον έχουν καταλάβει και όσοι δεν γνώριζαν προ της Κρίσης τα βασικά της μακροοικονομικής, το μέγα πρόβλημα για την κυβέρνηση είναι ότι, όσο αυξάνει το Δ (στην προσπάθειά της να πετύχει τον στόχο της ως προς το άθροισμα $\Delta + E = X$), μειώνεται το Ε και έτσι κινδυνεύει ο... στόχος του αθροίσματος Χ. Το ερώτημα λοιπόν τίθεται:

Υπάρχει κάποιο ποσόν Δ που (σε συνδυασμό με έξυπνα φορολογικά μέτρα) να «αφήσει» το Ε να φτάσει ένα επίπεδο τέτοιο ώστε $\Delta + E$ να αθροιστούν στα πολυπόθητα Χ δις;

Να το πω με λόγια: Υπάρχει κάποιο «μαγικό» επίπεδο περικοπών στις δαπάνες (Δ) που να επιτρέψει στα συνολικά εισοδήματα να φτάσουν τέτοιο επίπεδο ώστε η φορολόγησή τους να μπορεί αποδώσει τα έσοδα (Ε) που απαιτούνται ώστε να παραχθεί το επίπεδο πρωτογενούς πλεονάσματος από το οποίο η τρόικα θα πάρει πίσω τα χρήματα της;

Η κυβέρνηση λέει, αν κρίνουμε από το Σχέδιο Προϋπολογισμού που κατέθεσε, ότι βρήκε το μαγικό Δ. Είναι ένα ποσό περί τα 10,5 με 11,5 δις (το οποίο μάλλον θα κλείσει κοντά στα 12 δις μετά τις ασφυκτικές πιέσεις της τρόικα). Άρα, η κυβέρνηση κρίνει πως, επιλέγοντας περικοπές μιας τέτοιας τάξης ($\Delta = 10,5$ με 11,5 δις) θα μπορέσει να αυξήσει (έστω και με νέα φοροεπιδρομή) τα φορολογικά της έσοδα κατά $E = 3$ δις (τουλάχιστον). Πρόκειται για μια απείρωσ

ηρωική «υπόθεση εργασίας» που είτε βασίζεται σε πλήρη άγνοια της κατάστασης της ελληνικής κοινωνικής οικονομίας είτε εξηγείται ως μια περίπτωση «στρατηγικής αστοχίας». Ας εξηγηθώ:

Το Μνημόνιο 1 μείωσε τα δημόσια έξοδα (μισθούς, συντάξεις και λοιπές δαπάνες) κατά 25%. Το αποτέλεσμα ήταν, από την μία μεριά, να μειωθεί το έλλειμμα του κρατικού προϋπολογισμού αλλά, από την άλλη, να χαθούν περί τα 45 δις από το συνολικό εισόδημα της χώρας – το λεγόμενο ΑΕΠ. Η απώλεια αυτή μείωσε την ικανότητα του κράτους να συλλέγει φόρους κατά τουλάχιστον 10 δις. Εν συντομία, η ύφεση που έφερε το πρώτο Μνημόνιο αφαίρεσαι από το κράτος 10 δις δυνητικών φόρων. Αν τα φορολογικά έσοδα δεν μειώθηκαν στον ίδιο βαθμό, αυτό οφείλεται στην πλειάδα νέων φόρων που εισήχθησαν την τριετία του πέρασε, εξαντλώντας ουσιαστικά τις αντοχές της ελληνικής οικογένειας και επιχείρησης να «προσφέρουν» επί πλέον φόρους στο δημόσιο. Ό,τι λίπος υπήρξε είτε «κάρηκε» στον βωμό της Ύφεσης είτε έχει μεταναστεύσει σε άλλα... τραπεζικά συστήματα.

Σήμερα, εν μέσω της μεγαλύτερης Ύφεσης στην παγκόσμια μεταπολεμική ιστορία, η κυβέρνηση προτείνει μια περαιτέρω μείωση δαπανών της τάξης του 20% περίπου. Τηρουμένων των αναλογιών με την περίοδο του 1^{ου} Μνημονίου, στην καλύτερη των περιπτώσεων οι δυνητικοί φόροι του κράτους θα μειωθούν κατά τουλάχιστον 8 δις. Η κυβέρνηση, λοιπόν, μας ζητά να πιστέψουμε το εξής: Ότι την ώρα που τα δυνητικά της έσοδα θα μειωθούν κατά 8 δις, εκείνη θα τα αυξήσει κατά 3 δις. Και πως προτείνει να κάνει κάτι τέτοιο; Καταργώντας το αφορολόγητο για όλους (ακόμα και για τα μικρομάγαζα που καρκινοβατούν και για τους, επισήμως, φτωχούς) και επιβάλλοντας πρωτάκουστους νέους φόρους (π.χ. για το δικαίωμα να ζει κάποιος στο σπίτι που κληρονόμησε από τους γονείς του).

Το μέγα όμως σκάνδαλο στην αριθμητική του υπουργείου είναι ότι, σε όλη αυτή την συζήτηση, δεν λέει τίποτα για την μεγαλύτερη πληγή της οικονομίας μας: το απολύτως πτωχευμένο τραπεζικό σύστημα, το οποίο αντιμετωπίζει το φάσμα μη εξυπηρετούμενων δανείων (σε ποσοστό 30% όλων των δανείων που έχουν δώσει οι τράπεζες). Με το πιστωτικό σύστημα να έχει αποκλείσει ακόμα και τις κερδοφόρες επιχειρήσεις από την ρευστότητα που του παρέχει η ΕΚΤ, με την συνεχιζόμενη (και κατά το υπουργείο οικονομικών) μείωση των κρατικών και ιδιωτικών επενδύσεων κατά 8% για έκτη συνεχιζόμενη φορά, δεν υπάρχει κανένα νόμμερο Δ τέτοιο που να αφήνει και την παραμικρή ελπίδα το άθροισμα Δ+Ε θα είναι αυτό που λένε, τρώει και κυβέρνηση, ότι στοχεύουν.

Θα ρωτήσετε, λογικά: Ανοήτοι είναι; Δεν το γνωρίζουν; Και βέβαια το γνωρίζουν. Όμως, και εδώ έγκειται ο μεγάλος κίνδυνος για την δημοκρατία στην Ευρώπη, *όλοι τους ψεύδονται*, για διαφορετικούς λόγους ο καθένας, *στους βουλευτές, στους πολίτες, στους μετόχους τους*:

- Η γερμανική κυβέρνηση επειδή δεν θέλει σε καμία περίπτωση να παραδεχθεί ότι τα δάνεια στην Ελλάδα ήταν ένας τρόπος για να μεταφορτωθούν στις πλάτες των γερμανών φορολογουμένων οι ζημιές των γερμανικών τραπεζών.
- Το ΔΝΤ επειδή βλέπει την συμμετοχή του στην τρόικα ως μοχλό αναβάθμισής του (μετά την παρολίγο απαξίωσή του πριν το 2008).
- Η ελληνική κυβέρνηση επειδή ελπίζει ότι, αν δεχθεί να «ματώσει» αρκετά την ελληνική κοινωνία, συμμορφωνόμενη προς τα υποδείξεις ως προς το τεράστιο Δ, η Ευρώπη θα «κουρέψει» και τις απαιτήσεις των βορείων φορολογούμενων-δανειστών μας.
- Η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα επειδή ένα κούρεμα των ελληνικών ομολόγων που διαθέτει δεν μπορεί να συζητηθεί (και για αυτό αρκούνται στο να παρατηρούν το παιχνίδι της τρόικα με την ελληνική κυβέρνηση) όσο στους κόλπους της ΕΚΤ διεξάγεται μια τιτανομαχία μεταξύ εκείνων που κατανοούν ότι η λιτότητα-αλα-ελληνικά υπονομεύει το ίδιο το ευρώ και την Κεντρική Τράπεζα της Γερμανίας η οποία ήδη σχεδιάζει το νέο μάρκο.

Όσο οι ιθύνοντες επιδίδονται σε μια μισανθρωπική αριθμητική που μοναδικό στόχο έχει να κρύψει τις πραγματικές πολιτικές διεργασίες από τα βλέμματα των ευρωπαίων πολιτών, η Κρίση και η μισαλλοδοξία θα θριαμβεύουν.